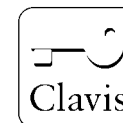

Nancy Mostrey

Tomatensoep met blaren

met illustraties van
Myriam Berenschot

1. Voetbal en pleisters

‘Vijfenvestig,’ antwoord ik terwijl ik mijn vinger in de lucht steek.

‘Juist, Maarten,’ zegt juf Linette. Ze schrijft het antwoord achter de som op het bord.

We hebben wiskunde, mijn lievelingsvak. Mijn beste vriend Ferre zit helemaal op de eerste rij. Ik zie aan zijn gebogen schouders dat hij het niet zo leuk vindt als ik. Hij is niet echt goed met cijfers, zijn talent ligt meer in het woord. Wanneer hij begint te praten, krijg je er geen speld meer tussen.

Vandaag zit ik naast Lieselot. Ze leunt een beetje naar mij toe en bekijkt mijn oplossing voor het volgende vraagstuk. Ze pent de uitkomst vlug over en steekt dan haar hand op om te antwoorden. Ik vind het niet erg dat ze bij mij spiekt. Lieselot is het enige meisje in de klas dat ik leuk vind. En zolang ze het niet doet bij een toets, kan het volgens mij geen kwaad. Ik krijg een kriebel in mijn buik wanneer ze naar me glimlacht. Haar antwoord was juist en juf Linette geeft haar een complimentje.

‘De opgave op pagina vijfenzestig is jullie huiswerk voor morgen,’ zegt de juf. Ze slaat haar boek dicht, net op tijd voor de bel. Onze stoelen schuiven luidruchtig naar achteren en in

Nancy Mostrey
Tomatensoep met blaren
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Myriam Berenschot
Trefw.: brandwonden, herstel, familie
NUR 282-283
ISBN 978 90 448 2363 9
D/2015/4124/057 Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com
<http://nancymostrey.webs.com/>
www.myriamberenschot.nl

een oogwenk is de klas leeg. Ik grijp vlug de bal van de kast en loop de trap af naar de speelplaats. Als het droog is, wordt er altijd gevoetbald, het maakt ons niet uit of het nu twee of twintig graden is. Normaal spelen alleen de jongens, maar als het echt mooi weer is, doen er soms enkele meisjes mee.

Vandaag is het zo'n dag. De zon schijnt, de hemel is wolkeloos. De pauze duurt slechts een kwartier, dus er is niet genoeg tijd om netjes twee gelijke groepen te maken. Ons team is opmerkelijk kleiner, maar zolang Ferre en Lieselot bij mij zitten, vind ik dat niet erg.

Omdat de groep door de extra meiden eigenlijk veel te groot is, duurt het bijna vijf minuten voor ik een eerste keer de bal krijg. Ik schop veel te enthousiast en raak de bal op de zijkant. Mijn voet slaat om. Ik verlies mijn evenwicht, val languit op de grond en haal mijn bil open. Een pijnscheut trekt door mijn buik. Kleine bloeddruppeltjes parelen op mijn huid. Een tweede schaafwond, op de binnenkant van mijn hand, zit vol steengruis.

Juf Linette komt meteen naar me toe gelopen. 'Gaat het, Maarten?' vraagt ze bezorgd, terwijl de rest van de school nieuwsgierig in een grote kring om ons heen gaat staan.

Ik knik stoer van ja, hoewel het verdorie veel pijn doet. Maar ik ben bijna tien, ik ga hier echt niet zitten huilen, terwijl iedereen staat te kijken, dus ik bijt op mijn tanden.

'Kom mee naar binnen,' zegt ze na een korte inspectie van de ravage. 'Dat moet uitgewassen en ontsmet worden.'

Voor de show sribbel ik een beetje tegen. Ik weet uit ervaring dat ik er nog lang last van kan hebben als het niet wordt schoongemaakt. Zoals die vervelende schaafwond die ik vorig jaar opliep tijdens het fietsen. Ferre en ik hadden dagen gewerkt aan een parcours op een stuk braakliggend land naast de boerderij. We hadden de stallen en schuren afgezocht naar bruikbare spullen: planken, kunststof containers, bakstenen, houten pallets ... niets was veilig voor ons. Na veel zweten was het eindelijk tijd om te genieten van ons kunstwerk. Ik reed zonder problemen over de eerste twee zelfaangelegde heuveltjes, maar bij het derde ging het mis. De constructie wiebelde en mijn fiets glipte weg. In de daaropvolgende onzachte landing haalde ik mijn knie open aan een vieze plank. Maar ik wilde mij door die kleine tegenvaller niet laten stoppen. Ik sprong terug op mijn trappers en maakte de ronde af. Daar heb ik achteraf dubbel en dwars voor moeten boeten: dagenlang kwam er vieze, gele, stinkende pus uit mijn knie. Als je goed kijkt, kun je onder mijn huid nog steeds minuscule stukjes vuil zien zitten. Mijn moeder zegt soms dat ik het ongeluk aantrek. Ik heb meer dan één broek in mijn kast waarop lappen zijn gestikt om de scheuren te verbergen.

Ik hinkel achter juf Linette aan naar de kleine bijkeuken

2. Jam en chocoladepudding

naast de eetzaal. Ferre wil ook mee naar binnen, maar ik ben blij als de juf zegt dat hij op de speelplaats moet blijven. Ik wil niet dat hij ziet welke gekke bekken ik trek als de juf mijn wonden verzorgt.

‘Kom bij de wasbak. Dan gaan we het eerst goed uitwassen,’ zegt de juf.

Als de bel het einde van de pauze aankondigt, ben ik zo goed als het kan opgelapt. Letterlijk, want de juf heeft een enorme pleister op mijn bil gekleefd en om mijn hand zit een hagelwit verband. Niemand die eromheen kan kijken, zo opzichtig, maar ze stond erop.

‘Doet het pijn?’ vraagt Lieselot bezorgd, wanneer ik naast haar ga zitten.

‘Nee,’ zeg ik en ik schud flink het hoofd, terwijl het toch pijn doet. Ik ben blij dat ze met me meeleeft. ‘Door al dat verband ziet het er erger uit dan het is.’

‘Wat is er met jou gebeurd?’ vraagt mijn moeder bezorgd als ik na school thuiskom. Ze staat buiten met de buurvrouw te praten en ziet me voorzichtig van mijn fiets stappen. Het korte ritje naar huis was een hel. Ik kon mijn stuur maar met één hand vasthouden, het andere handvat hield ik met mijn vingertoppen in bedwang. En telkens als ik mijn been boog en daarna weer strekte, trok de huid pijnlijk aan mijn bil.

‘Gevallen op de speelplaats,’ zeg ik zo onverschillig mogelijk. Ik wil niet dat ze overdreven bemoederend doet, terwijl de buurvrouw erbij staat.

‘Laat eens zien.’

‘Het is niet erg,’ ontwijk ik haar. ‘De juf heeft het al goed ontsmet.’ Voor ze me terug kan roepen, duw ik mijn fiets voor mij uit door het tuinpoortje. Nu niemand me nog kan zien, hink ik voorzichtig naar het tuinhuisje. Ik haal mijn boekentas van de bagagedrager en zet mijn fiets naast die van mijn vader.

Als ik door de keukendeur in huis kom, is mam ook weer binnen. Ze zit op de bank en kijkt tevreden naar mijn zusje, die op het tapijt met haar poppen een theekransje houdt. Emmy is nog geen drie jaar oud, wat mij haar grote broer

maakt. Ik heb mam nooit zo gelukkig gezien als toen ze me in het ziekenhuis aan mijn babyzusje voorstelde. Mijn vader trouwens ook, hij bleef maar glunderen, met die idiote glimlach van hem, best wel gênant. Maar toen ik de volgende dag op school mocht vertellen over Emmy en iedereen mij feliciteerde met mijn schattige zusje, was ik ook apetrots. Vooral toen Lieselot zei dat ze op mij leek, en haar daarna als ‘lief’ en ‘zoet’ beschreef.

‘Kom bij ons zitten,’ zegt mam terwijl ze op de plaats naast zich klopt. ‘En vertel eens wat er is gebeurd.’

Ik kruip naast haar en nestel me tegen haar aan. Ze legt haar hand op mijn hoofd en wriemelt zachtjes door mijn haar.

Mijn zusje kijkt op van haar spelletje en lacht naar mij. Dan ziet ze het verband rond mijn hand. ‘Maarten heeft pijn?’ vraagt ze en ze trekt een diepe rimpel in haar voorhoofd. Ze is enorm schattig als ze bezorgd kijkt.

‘Ja,’ zeg ik en ik trek een pruillip. ‘Gevallen op de speelplaats.’

Ze komt naar me toe en legt een van haar poppen in mijn schoot. ‘Pop maakt je beter.’ Ze legt mijn hand op het hoofd van de pop. Ik aai over de plastic haren en mijn zusje kijkt tevreden toe. Plots trekt ze de pop weer uit mijn armen. ‘Beter,’ zegt ze beslist. Ze keert terug naar haar theekransje en zet het popje bij de rest van haar vriendinnetjes.

‘Wat is er nu precies gebeurd?’ vraagt mijn moeder opnieuw, wanneer mijn zusje zich weer verdiept in haar spelletje.

‘We waren aan het voetballen. De meiden deden ook mee, daardoor waren we met veel te veel,’ klaag ik. ‘En toen wilde ik uithalen, maar ik raakte de bal verkeerd. Mijn voet schoot weg en ik viel op de grond, terwijl de hele school toekeek.’

‘Dat moet pijn hebben gedaan,’ zegt mijn mama begripvol. Daar is ze goed in, mijn mam, begrijpen hoe ik me voel. Zonder veel woorden weet ze me elke keer opnieuw te troosten. Ik nestel me nog wat warmer onder haar arm en zo blijven we zitten, tot Emmy beslist dat het tijd is om te eten.

Terwijl mam de boterhammen smeert, loop ik met mijn boekentas naar mijn slaapkamer. Mam roept naar boven dat ik niet mag vergeten mijn handen te wassen. Dus stap ik, voor ik weer naar beneden loop, eerst de badkamer in. Ik was stuntelig mijn anderhalve hand, maar kan een beetje geknoei niet vermijden.

‘Mam,’ zeg ik terwijl ik mijn stoel dichterbij de tafel schuif en een boterham van de stapel neem. ‘Mijn verband is nat.’

Mijn zusje zit op haar kinderstoel aan de andere kant van mam. Ze eet een boterham met aardbeienjam, maar er belandt meer jam op haar gezicht dan in haar mond. Ze zit helemaal onder de rode, kleverige smurrie, alsof ze een of andere verschrikkelijke kinderziekte heeft.

‘Dat is niet erg. Eet nu eerst je boterhammen, dan doe ik er zo meteen een nieuw verband omheen.’ Mam neemt een nat washandje en probeert een tegenstribbelende Emmy te wassen. ‘Emmy, zit nu toch eens stil,’ zegt ze streng. ‘Kijk eens hoe flink je grote broer zijn boterhammetjes opeet. Als je ook zo flink bent, krijg je straks wat pudding.’

‘Bruine pudding,’ glundert ze.

‘Ja, bruine pudding.’ Mam wrijft vlug de grootste vlekken van haar gezichtje. ‘Nu eerst je boterham netjes opeten.’

Een kwartiertje later zitten we buiten op het terras, alle drie op een rij, onze pudding te eten. Mijn zusje heeft alleen nog haar onderbroekje aan, de rest van haar kleren ligt ondertussen in de wasmand. Ze kliepert er lustig op los. Een volle lepel ontsnapt aan haar gapende mond en belandt op haar buik. Zonder haar schaalte los te laten, schraapt ze met haar vrije hand het grootste deel van haar buik. Haar hele hand verdwijnt daarna in haar mond, waar die vakkundig schoon wordt gelikt. Ze eindigt het puddingeten als een bruinegevlekte koe.

‘Begin jij aan je huiswerk, dan stop ik je zusje in bad,’ zegt mama terwijl ze Emmy op de arm neemt.

‘Ik heb niet zoveel huiswerk.’

‘Nou, dan ben je lekker vlug klaar.’ Ze duwt me voor zich

uit de trap op. Ik sjok verveeld naar mijn kamer en haal mijn boek van Nederlands uit mijn tas. Zinsontleding! Ik zucht diep en sla mijn werkboek open. Ik lees de opdracht. Ik lees de eerste oefenzin. Ik lees de opdracht opnieuw. Ik lees de eerste oefenzin opnieuw. Ik zucht. ‘Mam!’

‘Maarten, ik kan nu niet komen. Ik stop je zus in bad,’ roept ze terug.

3. Atletiek en medailles

Ik neem mijn boek en een balpen en loop naar de badkamer. ‘Mam,’ zeg ik klagend, ‘ik snap het niet. Kun je me helpen?’

Emmy staat bloot naast het bad, te trappelen van ongeduld.

‘Eventjes wachten,’ zegt mam zonder op te kijken. Ik weet niet of dat voor mij of voor mijn zusje is bedoeld. Ze roert met haar hand door het water. Dan draait ze de kraan dicht. Ze roert nog een keer, waarna ze Emmy onder haar oksels vastgrijpt en haar voorzichtig in het badwater zet. ‘Is het goed zo, liefje?’

Emmy spettert vrolijk alles nat als antwoord.

‘Wat is het probleem?’ vraagt mam eindelijk terwijl ze op het krukje naast het bad gaat zitten.

‘Nederlands,’ verzucht ik.

‘Aha,’ knikt ze begrijpend. ‘Laten we eens kijken.’

Vandaag is het zondag. Als ik beneden kom, zit pap aan de ontbijttafel de krant te lezen. Hij blijft zweren bij de gedrukte versie. Hij houdt van het ritselen van het papier en de geur van de inkt. Maar zijn hoofdreden is dat je een artikel kunt uitknippen en aan het prikbord kunt hangen. Persoonlijk vind ik dat niet zo’n fantastisch argument. Hij heeft in al die jaren nog maar twee knipsels aan het bord geprikt.

Het eerste is een foto van alle leerlingen op school, toen we werden uitgeroepen tot ‘groenste school’ van de streek. Je kunt mij zien staan als een onherkenbaar speldenprikje op de tweede rij, helemaal rechts. Mijn moeder heeft een pijltje richting mijn hoofd getekend, dwars door dat van Ferre, zodat visite niet steeds hoeft te vragen waar ik ergens sta.

Het tweede bericht is de aankondiging van de geboorte van mijn zusje. Er is geen advertentie van mijn geboorte. Mijn vader was toen nog veel jonger en las nog geen krant. Dus het is eigenlijk niet helemaal fair dat Emmy’s geboortefoto wel ophangt en die van mij niet. Maar dat heb ik natuurlijk nog nooit hardop verkondigd. Mijn ouders zouden zeggen dat ik niet jaloers mag zijn. Ze zouden gelijk hebben ... en toch ben ik het wel.